

עפ"א 40185/12/13 - מאיר מנחם שטיגליץ נגד עיריית תל-אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 40185-12-13 שטיגליץ נ' עיריית תל-אביב
בפני כב' השופט ירון לוי
המערער:
נגד
המשיבה:
מאיר מנחם שטיגליץ
עיריית תל-אביב

פסק - דין

הערעור

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום תל-אביב יפו (כב' השופט א. גולדין) מיום 7/11/13, לפיו הורשע המערער בעבירה של החניית הרכב במקום בו החנייה אסורה בניגוד לתמרור אין עצירה, לפי סעיף 6(א)(2) לחוק העזר לתל-אביב יפו (העמדת הרכב וחנייתו), התשמ"ד-1983, והושת עליו קנס בסך 400 ₪.

עובדות שאינן שנויות במחלוקת

2. המערער אינו חולק על כך שביום 18/10/12 בשעה 20:39 החנה את רכבו ברח' דיזנגוף 221 בתל-אביב, שבו מוצבים שני תמרורים המסדירים את החנייה והעצירה במקום, כדלקמן: תמרור מספר 433 בלוח התמרורים -

- שזו הוראתו הרלבנטית: "אסורה כל עצירה וחנייה של רכב בדרך בצד שבו הוצב התמרור ...".

מתחת לתמרור 433, מוצב תמרור 439 - שעניינו מסר שלגביו אין תמרור בלוח התמרורים - בזו הלשון:

18" מטר

פרט להעלאת

והורדת נוסעים

בימי א' עד ו'

עמוד 1

מ - 07:30 עד 08:30

ומ - 13:00 עד 17:00

בלבד".

משמעות תמרור 439 היא: "הוצב התמרור מתחת ובצמוד לתמרור אחר - יחול האמור בו כתוספת לתמרור שמעליו".

המחלוקת

3. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בהשפעת המילה "בלבד" על פרשנות הוראתם המשולבת של התמרורים 433 ו-439.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

4. בית משפט קמא קבע בהכרעת הדין כי הכיתוב בהוראת תמרור 439, הקובע כי בהוראת תמרור 433 לפיה "אין עצירה", "מחייב לאורך 18 מטר, זאת פרט להעלאת והורדת נוסעים בשעות שצויינו בתמרור, דהיינו 07:30 עד 08:30 ומ-13:00 עד 17:00, רק בשעות אלו בלבד מותר לחנות שם לצורך העלאת והורדת נוסעים. ובכל השעות האחרות של היממה אסורה החנייה והעצירה שם באופן מוחלט, על פי התמרור, כך קובע התמרור, העברית היא ברורה ופשוטה ואין צורך בפירושים נוספים לכך".

טענות המערער

5. לטענת המערער, על פי כללי השפה העברית, הימצאות המילה "בלבד", בסיפת הוראת המסר בתמרור 439, מקנה לצירוף התמרורים (433 ו-439) משמעות הפוכה לחלוטין מזו שקבע בית משפט קמא, ולפיה: "אסורה כל עצירה וחנייה במרחק של 18 מטר ממקום התמרור פרט להעלאת והורדת נוסעים". איסור זה תקף בימים ובשעות שצויינו בלבד. בשאר הימים ובשער השעות העצירה והחנייה מותרת לרכב".

בסיכומיו בבית משפט קמא טען המערער "כי כל פירוש אחר הוא הטייה מכוונת או בורות" (פרוטוקול מיום 7/11/13, עמ' 11).

בהודעת הערעור, הוסיף וטען המערער כי "ההתניה בלבד הינה גורפת ותקפה לכיתוב כולו. כל פירוש אחר הוא עיוות של יסודות כללי התחביר ועקרונות הדקדוק והשפה העברית".

בדיון בפני הדגיש המערער כי "אין, לא בתחביר ולא בדקדוק העברי, שום אפשרות לחרוג מזה

מבלי ליצור עיוות, אלא אם רוצים להטיל קנס על אלה הניחנים באוריינות".

דין ומסקנות

6. לאחר שבחנתי את פסק הדין, את לשון הוראות התמרוים 433 ו-439, ואת טענות הצדדים, סבורני שפסק הדין בדין יסודו, וכי דין הערעור להידחות.

להלן יפורטו טעמי:

לשון התמרו

7. ראשית, המשמעות הלשונית שבחר בית משפט קמא, מתיישבת עם נוסח הכיתוב בהוראת תמרו 439, יותר מאשר הפרשנות המוצעת על ידי המערער.

פרשנות תכליתית

הכלל

8. שנית, ועיקר - הלכה היא, כי "... מבין המשמעויות הלשוניות שדיבור שבחוק סובל, יש לבחור באותה המשמעות, המגשימה את תכלית החקיקה. תפקידו של הפרשן אינו רק לחשוף את קשת המשמעויות הלשוניות שהדיבור יכול לשאת. זה תפקידו של הבלשן, אך השופט אינו אך בלשן. תפקידו של הפרשן הוא להכריע, איזו מבין קשת המשמעויות הלשוניות היא המשמעות המשפטית, כלומר המשמעות המגשימה את תכלית החקיקה ומטרותיה ... אכן פרשנות החוק מתחילה במלות החוק. אך לעולם אין היא מסתיימת במלות החוק ...".

"תכלית החוק - אותה מבקש הפרשן להגשים - היא הערכים, האינטרסים והמטרות אשר החוק נועד להגשים. אלה כוללים את הערכים, המטרות והאינטרסים שעמדו לנגד עיני המחוקק ההיסטורי. כן כוללת היא תכליות שחזקה על המחוקק במדינה דמוקרטית כי העמידן לנגד עיניו. אלה הן חזקות (presumptions) התכלית, המשלימות את התכליות שבפועל עמדו לנגד עיני המחוקק ההיסטורי, והמשקפות, בין השאר, את ערכי היסוד של השיטה (ראה בג"ג 953/87, 1/88[30])."

(ראו ע"פ 3027/90 **חברת מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(4) 364, 397 וההפניות שם).

9. המסקנה היא שהוראות החוק, ובכלל זה תמרורים, נועדו לקביעת הסדרים המשרתים ערכים חברתיים. לשון החוק היא אמצעי לשרת תכלית חברתית ולא מטרה בפני עצמה.

מן הכלל אל הפרט

10. בענייננו, מעדות הפקח עולה שהסדרי המועדים בתמרור 439 נועדו לשרת את אשכול גני הילדים המצויים במקום, זאת בכדי לאפשר להורי ילדי הגנים - המסיעים אותם לגן ומגיעים לאוספם ממנו - לחנות במקום, לצרכים אלה, לזמן קצר, מבלי לעבור על החוק. קבלת עמדת המערער תהפוך הורים אלה לעבריינים.

ריקון הוראת תמרור 433 מתוכן

11. קבלת טענת המערער - לפיה, למעט המועדים שצויינו בתמרור 439 - העצירה והחנייה מותרים לרכב, תרוקן מתוכן לחלוטין את הוראת תמרור 433, הקובע את הכלל, לפיו אסורה כל עצירה וחנייה של רכב בדרך.

טיעון המערער מתעלם מהוראת תמרור 439 לפיו, יחול האמור בו כתוספת לתמרור שמעליו, דהיינו יש לבחור את הפרשנות המתקבלת משילוב הוראתם המשולבת של התמרורים, ולא בפרשנות שמרוקנת מתוכן לחלוטין את הוראת התמרור הראשי, בענייננו תמרור 433 האוסר כל עצירה וחניית רכב בתחום התמרור.

12. לאור כל האמור, דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הערעור על גזר הדין

13. העונש שהוטל על המערער, קנס בסך 400 ₪, הולם את אשם המערער, ואינו חורג ממתחם הענישה ההולם ולפיכך אף דין הערעור על גזר הדין להידחות.

סוף דבר

14. לאור כל האמור, נדחה בזאת הערעור, על כל חלקיו.

עמוד 4

לבקשת הצדדים, פסק הדין יישלח להם בדואר רשום.

רשות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

ניתן היום, י' אדר א' י' אדר תשע"ד, 10 פברואר 2014, בהעדר הצדדים ובאי כוחם.